

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 167/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. B., P., Česká republika, zastúpenej advokátkou JUDr. M. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 53/2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 154/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. B. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2009 doručená sťažnosť Mgr. M. B., P., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 53/2006 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 154/2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 10. februára 2006 podal žalobca J. B. (ďalej len „žalobca“) na okresnom súde žalobu, ktorou sa domáhal zriadenia vecného bremena na nehnuteľnosti v k. ú. P., vedenej na LV č. 908, parc. č. 479/1. Konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 8 C 53/2006, v ktorom bola sťažovateľka žalovaná. Sťažovateľka nesúhlasila so zriadením vecného bremena a žiadala predmetnú žalobu zamietnuť, zároveň namietala procesnú chybu okresného súdu, ktorý pripustil zmenu žaloby, a to, že do konania boli namiesto pôvodného žalobcu pripustené jeho tri deti. Boli vykonané štyri pojednávania a ohliadka na mieste, po ktorých okresný súd rozsudkom z 10. marca 2008 rozhodol, že žalobcovia nadobudli právo vecného bremena zodpovedajúce právu prechodu na spornej parcele. Proti predmetnému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktorým žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť.

Krajský súd na pojednávaní 6. októbra 2008 rozsudkom sp. zn. 5 Co 154/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Sťažovateľka proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu 18. novembra 2008 podala dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý dovolanie sťažovateľky uznesením sp. zn. 4 Cdo 3/2009 z 27. januára 2009 odmietol.

Podľa sťažovateľky rozhodnutím okresného súdu a krajského súdu došlo k neprirodzenému obmedzeniu jej vlastníckeho práva, čím podľa nej došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 53/2006 a postupom krajského súdu

v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 154/2008 a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 € a trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom s'ťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 53/2006 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 154/2008.

Jednou zo základných podmienok prijatia s'ťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná

a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o poslednom účinnom opravnom prostriedku, ktorý zákon na ochranu práva poskytuje, t. j. v danom prípade dňom právoplatnosti rozsudku okresného súdu č. k. 8 C/53/06-127 z 10. marca 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co/154/08-162 zo 6. októbra 2008, proti ktorým podala sťažovateľka dovolanie 18. novembra 2008, to znamená, že tieto napadnuté rozhodnutia museli byť právoplatné najneskôr 18. novembra 2008. Predmetná ústavná sťažnosť bola podaná až 9. apríla 2009, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Dovolanie sťažovateľky bolo v predmetnej veci odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 3/09 z 27. januára 2009 ako neprípustné, pričom v tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky v danej veci nemohlo založiť plynutie predmetnej lehoty, pretože podanie neprípustného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný prostriedok nápravy. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno preto považovať za kvalifikovanú právnu skutočnosť, od ktorej začína plynúť lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

V prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nemožno dovolanie považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V takých prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania

z dôvodu jeho neprípustnosti treba považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva, v danom prípade práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

Vzhľadom na to, že ústavnou sťažnosťou napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť ešte predtým, ako sa sťažovateľka obrátila neprípustným dovolaním na najvyšší súd, predmetná sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou v sťažnosti uvedených námietok voči týmto rozhodnutiam všeobecných súdov. Neprípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03, I. ÚS 31/05).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2009